

IN FVNERE M. GASPARIS

OTHMARI PRÆPOSITI ONOLSBACHIANÆ ad S. Gumbertum ecclesiæ, musici excellentissimi Epicedion

Scriptum à Iohanne Arpachio Altahæno ad
Albertum Hartungum.

Vnde sed incipiam iustos, Hartunge, labores?
Quò tenerum ponat nostra Thalia pedem?
Cuius acerba rogas, pullato uertice tristis,
A me funereo carmine fata cani,
Hic mihi uir tantum uoluit anis nomine fame
Notus, dum nostro uixit in orbe, fuit:
Nec tamen, à nobis ut uero iure petisti,
Officium ratio protrahet ulla meum.
Eius deslebo lugubri carmine mortem,
Quem non uident lumina nostra, uiri:
Scilicet hoc ipsum coniunctio nostra meretur,
Protinus ut, quicquid iusseris ipse, seras.
Vnde sed incipiam iustos, Hartunge, labores?
Quæq; hanc ingrediar commoditate uiam?
Omnes Parnaso lugent in monte sorores,
Nec pulsam Clario pectine clangit ebur,
Latous citharam uiles abiecit in herbas,
Ac, animo tristi quod meditatur, habet.
Quod meditatur habet, quod mœsto lugeat ore,
Et sub acerbato pectore uulnus alat.
Inferias querula medatur uoce, dolorem
Vult hoc officio significare suum.
Scilicet hunc illis hoc numen præstat honorem,
Hæc illis pulchro munere dona uehit,
Sacra militiæ blandissima castra secuti
Qui clausere suæ tempora longa moræ,
Ingenuis animum, formosæ laudis amantes,
Et qui doctrinis excoluere suum.
Qualis adhuc uiridi cultu crescentibus annis
Othmarus clara non sine laude fuit.
Ingenij multis fulgebat dotibus, ipso
Principibusq; uiris nomine charus erat.
Magnanimæ forti pollebat robore mentis,
Veram nolebat deseruisse uiam.
Quæq; decet Christi grauitas integra fideles,
Fertur in hoc constans emicuisse uiro.
Hinc sacra totius rexit collegia cœtus,
Qui superis offert candida uota dijs.
Hic, ubi Regnesus uicino monte profectus
Vrbis Onolsbachij flore a prata rigat,
Curuas per ualles longo lapsusq; meatu
Fœcundat largo flumine ruris agros.
Imperij commendatas moderatus habenas
Officio nunquam defuit ille suo.
Omnes ergo graui crudelia fata dolore,
Ad quos hæc bonitas uenit amica, gemunt.
Hic mœsti plorant uidua cum coniuge nati,
Ac præbent luctus tristia signa sui.
Inter qui sese ciuilia bella relictos,
Dirum seuus ubi Mars fremit, esse uident,
Esse uident miseram, sublato remige, puppim
In nullo tutam, quæ fuit unda, loco.
Illic incedit mœstus, diademate cinctum
Atq; gerit nigro musicus ordo capite.
Quos inter tu conspicuo numeraris honore,
Præcipuæq; locum conditionis habes,
Vincula quod uestros animos magis arcta ligant,
Affiniq; tibi fœdere iunctus erat.
Ipse tibi pleni monumenta reliquit amoris,
Scilicet ingenij munera docta sui,
Quæ ualidis munera feris tua continet arca,
Non secus, ac magnas claudit auarus opes.
Te rogo per sacras, cœlestia numina, Musas,
Per sociam nostri fœderis atque fidem,
Effice ne carie pereant, sed lumine clarum
Protinus aspiciant liberiore diem.
Debita uirtuti reddantur præmia tantæ,
Nec solide lateat splendidus artis honor.
Laudibus hæc etiam reliquis accessio fiat,
Ut fieri iusta conditione potest.

03
146

Omnibus hoc in opus debes incumbere neruis,
Ne meriti non sit gratia plena tui.
Ut, quia defuncti laudes meditaris amici,
Non habeat precium gloria nulla suum.
Crede mihi, grates referet tibi maxima turba,
Quos iuuat harmonico musica blanda sono:
Quos iuuat Orpheio perrumpere Tartara cantu,
Duraq; desertis tollere saxa iugis.
Quos iuuat, ut fertur quondam Citharædus Arion,
Intempestiuum per mare pisce uehi,
Dulciq; harmonia rigidos coniungere muros,
Olim Thebanæ qua coiëre domus,
Dum pelago scopulos educit, montibus ornos
Amphion doctæ cognitione lyre,
Ac opus Hæmonio concentu iungit in unum,
Agrestes cultum tollat ut inter agros.
Huius curriculi laudes, Othmare, petebas,
Hunc pius optabas tangere posse scopum:
Ac metam nunc acer equus currebat ad istam
Raptus pernici mobilitate tuus,
Cum uenit in medio cursu, frenumq; retardat,
Falcato cultro loraq; Parca secat.
Non aliter, subito tempestas horrida uento
Quam si ueliuolam sternit oborta ratem,
Non procul à uiso cum tortum litore sinem
Porrigit ad siccos nautica turba locos,
Ac leta in patrios, emensis fluctibus, agros
Sperat se tutum ponere posse pedem.
Fallitur, & frustra uentos oppugnat, & altas
Expirat Ponti languida subter aquas.
Tam leuis humanos regit inconstantia casus,
Qui pede firmato se putat esse, cadit.
Culminis ascendit qui iam fastigia summi,
Adde moram parui temporis, imus erit.
Quæ tamen insidæ possent mutatio Ioris
Ob nostræ ferri debilitatis onus,
Si nos in medio non tanquam flore iuuentæ,
Obrueret subita mors uiolenta manu.
Cum ualide sano uernam in corpore uires,
Officium faciunt omnia membra suam.
Diuitiæ crescunt, magni tribuuntur honores,
Spargitur, & clari nominis aura uiget.
Omniaq; inuitant ad longæ tempora uite,
Quæ sic optata commoditate cadunt.
Atqui uerborum longis ambagibus utor,
Liberioris erit temporis iste labor.
Nunc igitur paucis ornata uersibus urna,
Quæ celebris claudit mortua membra uiri,
Finiat inceptum defessa Camœna laborem,
Grataq; securis ocia rebus aget:
Hic, ubi Mygdonio conclusa est marmore fossa,
Gasparis Othmari corpus inane iacet,
Vno quem plorant Plimplæades ore puellæ,
Quiq; sacro studio musica plectra colunt.
Epitaphium sepulchro additum.
Hæc Gaspar iacet Othmarus tumulatus in urna,
Præpositus quondam clarus Onolsbachij,
Marchio sub miti ditione Georgius urbem
Brandenburgensis quam Fridericus habet.
Illum felici partu produxit in orbem
Vrbs Amberga, suo mania clara loco,
Cumq; Machaonia lenimen quereret artis,
Ad muros cecidit, Noricaberga, tuos.
Sic homines miseri caligine uolumur atra,
Cum speramus opem, tristia damna nocent.
Obijt Norimbergæ, Anno Domini,
M. D. LIII. pridie Nonas Februarij,
Sepultus est Onolsbachij in
templo S. Crucis.

M Gaspar Othmarus
musici ex rollens
Onspachij, mortuus
Naukingi iudicis
in curantibus, luno
cum abominatus.

1553.

